

Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (trešā palāta)

2017. gada 5. aprīlis *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesas Reglamenta 99. pants — Regula (ES) Nr. 604/2013 — Dalībvalsts noteikšana, kura atbildīga par patvēruma pieteikuma, ko trešās valsts valstspiederīgais iesniedzis kādā no dalībvalstīm, izskatīšanu — Starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir piešķirta alternatīvā aizsardzība — Atpakaļuzņemšanas procedūras piemērojamība

Lietā C-36/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Minden* (Mindenes Administratīvā tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 19. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 25. janvārī, tiesvedībā

Daher Muse Ahmed

pret

Bundesrepublik Deutschland.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Saffjan*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 99. pantu,

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.), 17. panta 1. punkta un 20.–33. panta interpretāciju.

* Tiesvedības valoda – vācu.

- 2 Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Daher Muse Ahmed* un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika), ko pārstāv *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* (Federālā migrācijas un bēgļu pārvalde, turpmāk tekstā – “pārvalde”), saistībā ar šīs pēdējās minētās lēmumu noraidīt viņa patvēruma pieteikumu, konstatējot tādu motīvu neesamību, kas liegtu viņa izraidīšanu uz Itāliju, brīdinot viņu par viņa iespējamo izraidīšanu uz šo dalībvalsti, ja viņš neizceļotu no Vācijas, un nosakot viņam ieceļošanas un uzturēšanās aizliegumu uz 30 mēnešiem, sākot no izraidīšanas dienas.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 604/2013

- 3 Regulas Nr. 604/2013 preambulas 4. un 5. apsvērumā ir noteikts:

“(4) Tamperes sanāksmes secinājumos [...] ir noteikts, ka [kopējā Eiropas patvēruma sistēmā] īsā laikā būtu jāiekļauj skaidra un praktiski realizējama metode, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu.

(5) Šādai metodei vajadzētu balstīties uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan konkrētajām personām. Tai jo īpaši būtu jāparedz iespēja ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi.”

- 4 Šīs regulas 1. pantā ir paredzēts:

“Šajā regulā ir paredzēti kritēriji un mehānismi, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kurš iesniegts kādā no dalībvalstīm [...]”

- 5 Minētās regulas 2. panta b) un c) punkts ir formulēti šādi:

“Šajā regulā:

[..]

b) “starptautiskās aizsardzības pieteikums” ir starptautiskās aizsardzības pieteikums, kā noteikts [Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra] Direktīvas 2011/95/ES [par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.)] 2. panta h) punktā;

c) “pieteikuma iesniedzējs” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas sagatavojis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums.”

- 6 Šīs regulas 18. panta 1. punktā ir noteikts:

“Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

- b) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums tiek izskatīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;
- d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.”

7 Regulas Nr. 604/2013 20. panta 1. punktā ir precizēts:

“Process, kurā nosaka atbildīgo dalībvalsti, sākas, tiklīdz kādā no dalībvalstīm pirmo reizi tiek iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums.”

8 Šīs regulas 23. panta 1.–3. punktā ir noteikts:

“1. Ja dalībvalsts, kurā 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētā persona ir iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

2. Atpakaļuzņemšanas pieprasījumu iesniedz pēc iespējas ātrāk un jebkurā gadījumā divos mēnešos pēc *Eurodac* pozitīvā iznākuma saņemšanas [..].

Ja atpakaļuzņemšanas pieprasījuma pamatā ir citi pierādījumi, nevis no *Eurodac* sistēmas iegūtie dati, pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij to nosūta trīs mēnešos no dienas, kad iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums 20. panta 2. punkta nozīmē.

3. Ja atpakaļuzņemšanas pieprasījums netiek iesniegts 2. punktā noteiktajos termiņos, par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga tā dalībvalsts, kurā iesniegts jaunais pieteikums.”

9 Minētās regulas 24. panta 1., 2. un 4. punktā ir paredzēts:

“1. Ja dalībvalsts, kuras teritorijā bez uzturēšanās atļaujas uzturas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minēta persona un kurā nav iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

2. Atkāpjoties no 6. panta 2. punkta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2008/115/EK (2008. gada 16. decembris) par kopīgiem standartiem un procedūrām dalībvalstīs attiecībā uz to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanu, kas dalībvalstī uzturas nelikumīgi [OV 2008, L 348, 98. lpp.], ja dalībvalsts, kuras teritorijā bez uzturēšanās atļaujas uzturas persona, nolemj veikt meklējumu *Eurodac* sistēmā [..], pieprasījumu uzņemt atpakaļ šīs regulas 18. panta 1. punkta b) vai c) apakšpunktā minēto personu vai 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā minēto personu, kuras starptautiskās aizsardzības pieteikums nav noraidīts ar galīgo lēmumu, iesniedz pēc iespējas ātrāk un jebkurā gadījumā divos mēnešos pēc *Eurodac* pozitīvā iznākuma [..].

[..]

4. Ja šīs regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā minētā persona, kuras starptautiskās aizsardzības pieteikums ar galīgo lēmumu ir noraidīts vienā dalībvalstī, bez uzturēšanās atļaujas atrodas citā dalībvalstī, pēdējā minētā dalībvalsts var vai nu pieprasīt, lai pirmā minētā dalībvalsts uzņem atpakaļ attiecīgo personu, vai arī izpildīt atgriešanas procedūru saskaņā ar Direktīvu 2008/115/EK.

[..]”

10 Šīs regulas 26. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“Ja dalībvalsts [...] piekrit [...] uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētu personu, tad pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts paziņo attiecīgajai personai par lēmumu pārsūtīt viņu uz atbildīgo dalībvalsti un attiecīgi par lēmumu neizskatīt viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu. [...]”

Direktīva 2013/32/ES

11 Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīvas 2013/32/ES par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 10. panta 2. punktā ir noteikts:

“Izskatot starptautiskās aizsardzības pieteikumus, atbildīgā iestāde vispirms nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir kvalificējami kā bēgļi, un, ja nē, tad nosaka, vai pieteikuma iesniedzēji ir tiesīgi saņemt alternatīvo aizsardzību.”

12 Šīs Direktīvas 33. pants “Nepieņemami pieteikumi” ir formulēts šādi:

“1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izskatīts saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013, dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai pieteikuma iesniedzējs ir tiesīgs saņemt starptautisko aizsardzību saskaņā ar Direktīvu 2011/95/ES, ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

2. Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

a) cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību;

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

13 2015. gada 7. decembrī *D. M. Ahmed* lūdza patvērumu Vācijā. Vēlāk, 2016. gada 30. jūnijā, viņš iesniedza pārvaldē oficiālu patvēruma pieteikumu.

14 Tā kā, veicot meklēšanu *Eurodac* sistēmā, tostarp tika konstatēts, ka attiecīgā persona 2013. gada 17. oktobrī jau bija lūgusi starptautisko aizsardzību Itālijā, pārvalde 2016. gada 25. augustā lūdza Itālijas iestādes uzņemt atpakaļ *D. M. Ahmed*, pamatojoties uz Regulu Nr. 604/2013.

15 Ar 2016. gada 9. septembra vēstuli Itālijas iestādes šo atpakaļuzņemšanas pieprasījumu noraidīja tāpēc, ka *D. M. Ahmed* bija piešķirta alternatīvā aizsardzība un ka viņa iespējamā pārsūtīšana bija jāveic saskaņā ar spēkā esošajiem atpakaļuzņemšanas nolīgumiem.

- 16 Ar 2016. gada 25. novembra lēmumu pārvalde noraidīja *D. M. Ahmed* patvēruma pieteikumu kā nepieņemamu, konstatēja, ka nav pamatu, kas liegtu viņa izraidīšanu uz Itāliju, brīdināja viņu par iespējamo izraidīšanu uz šo dalībvalsti, ja viņš neizceļotu no Vācijas, un noteica viņam ieceļošanas un uzturēšanās aizliegumu uz 30 mēnešiem, sākot no izraidīšanas dienas.
- 17 *D. M. Ahmed* šo lēmumu apstrīdēja iesniedzējtiesā.
- 18 Šai tiesai ir šaubas par Regulas Nr. 604/2013 tiesību normu par trešās valsts valstspiederīgā, kuram citā dalībvalstī ir piešķirta alternatīvā aizsardzība, atpakaļuzņemšanas procedūru piemērojamību.
- 19 Tomēr gadījumā, ja šīs tiesību normas būtu piemērojamas tādai situācijai kā pamatlietā, minētā tiesa vēlas noskaidrot, vai šādā situācijā patvēruma meklētājs var atsaukties uz to, kas ir beidzies Regulas Nr. 604/2013 23. panta 2. punktā atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanai paredzētais termiņš. Tā arī vaicā par šī termiņa aprēķināšanas noteikumiem un par atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas kavēšanās iespējamām sekām uz atbildīgās dalībvalsts par patvēruma pieteikuma izskatīšanu noteikšanu.
- 20 Šajos apstākļos *Verwaltungsgericht Minden* (Mindenes Administratīvā tiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Regulas Nr. 604/2013 20.–33. pants ir jāpiemēro patvēruma meklētājiem, kuriem jau ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss kādā dalībvalstī?

Gadījumā, ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde:

- 2) Vai patvēruma meklētājs var atsaukties uz atbildības pāreju uz pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti gadījumā, ja ir beidzies atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanai paredzētais termiņš (Regulas Nr. 604/2013 23. panta 3. punkts)?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir apstiprinoša, vai patvēruma meklētājs uz atbildības pāreju var atsaukties arī tad, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts joprojām ir gatava viņu uzņemt?
- 4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir noraidoša, vai no pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiešas vai netiešas piekrišanas (Regulas Nr. 604/2013 25. panta 2. punkts) var secināt, ka pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts joprojām ir gatava uzņemt patvēruma meklētāju?
- 5) Vai Regulas Nr. 604/2013 23. panta 2. punkta pirmajā daļā noteiktais divu mēnešu termiņš var beigties pēc Regulas Nr. 604/2013 23. panta 2. punkta otrajā daļā noteiktā triju mēnešu termiņa beigām, ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts pieprasījumu *Eurodac* datubāzē ir iesniegusi vairāk nekā mēnesi pēc triju mēnešu termiņa sākuma?
- 6) Vai var uzskatīt, ka starptautiskās aizsardzības pieteikums ir iesniegts Regulas Nr. 604/2013 20. panta 2. punkta izpratnē no dienas, kad ir izdota pirmā apliecība par personas kā patvēruma meklētāja reģistrāciju, vai arī tikai no brīža, kad pārvalde saņem minēto apliecinājumu vai tajā iekļauto būtisko informāciju, vai arī tikai pēc oficiāla patvēruma pieteikuma reģistrācijas? Konkrēti:
- a) Vai apliecība par personas kā patvēruma meklētāja reģistrāciju ir veidlapa vai ziņojums Regulas Nr. 604/2013 20. panta 2. punkta izpratnē?
- b) Vai kompetentā iestāde Regulas Nr. 604/2013 20. panta 2. punkta izpratnē ir tā iestāde, kura ir atbildīga par veidlapas pieņemšanu vai ziņojuma sastādīšanu, vai arī tā iestāde, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu par patvēruma pieteikumu?
- c) Vai veidlapu vai iestāžu sastādītu ziņojumu kompetentā iestāde ir saņēmusi arī tad, ja tai ir darīts zināms to būtiskais saturs, vai arī tai ir jāsaņem arī ziņojuma oriģināls vai kopija?

- 7) Vai kavēšanās laikā starp pirmo patvēruma pieteikumu vai pirmās apliecības par personas kā patvēruma meklētāja reģistrāciju izdošanu un atpakaļuzņemšanas pieprasījuma izdošanu var izraisīt atbildības pāreju uz pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti atbilstoši Regulas Nr. 604/2013 23. panta 3. punktam vai pieprasījuma iesniedzējas dalībvalstij var radīt pienākumu izmantot tās pašiniciatīvas tiesības atbilstoši Regulas Nr. 604/2013 17. panta 1. punkta pirmajai daļai?
- 8) Ja uz septīto jautājumu attiecībā uz vienu no alternatīvām ir jāatbild apstiprinoši, no kura brīža var uzskatīt, ka atpakaļuzņemšanas pieprasījums ir ticis iesniegts novēloti?
- 9) Vai ar atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, kurā pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts ir norādījusi tikai iecelšanas šajā dalībvalstī, kā arī oficiāla patvēruma pieteikuma iesniegšanas datumu, bet ne pirmā patvēruma pieteikuma vai attiecīgi pirmās apliecības par personas kā patvēruma meklētāja reģistrāciju izdošanas datumu, ir ievērots Regulas Nr. 604/2013 23. panta 2. punkta pirmajā un otrajā daļā noteiktais termiņš, vai arī šāds pieprasījums “nav spēkā”?

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 21 Atbilstoši tās Reglamenta 99. pantam, ja atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu nerada nekādas pamatotas šaubas, Tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklaušanās jebkurā brīdī var lemt, izdodot motivētu rīkojumu.
- 22 Šī tiesību norma ir jāpiemēro šajā lietā.
- 23 Ņemot vērā lietas izskatīšanas noslēgšanu ar šo rīkojumu, kas pieņemts saskaņā ar Reglamenta 99. pantu, nav jālemj par lūgumu piemērot paātrinātu procedūru.

Par pirmo jautājumu

- 24 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 604/2013 tiesību normas un principi, kas tieši vai netieši reglamentē atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas termiņus, ir piemērojami tādā situācijā kā pamatlietā, kurā trešās valsts valstspiederīgais ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu dalībvalstī pēc tam, kad cita dalībvalsts bija piešķirusi viņam alternatīvās aizsardzības statusu.
- 25 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka šīs normas, kuru mērķis ir noteikt šajā regulā paredzētās atpakaļuzņemšanas procedūras norisi, nodrošinot, ka atpakaļuzņemšanas pieprasījums tiek iesniegts saprātīgā termiņā, pēc savas būtības ir piemērojamas tikai situācijās, kurās saskaņā ar minēto regulu šādu procedūru principā var iedarbīgi uzsākt.
- 26 Atpakaļuzņemšanas procedūras piemērošanas joma ir noteikta ar Regulas Nr. 604/2013 23. un 24. pantu. Šīs regulas 24. pants attiecas uz gadījumiem, kuros pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī netika iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, savukārt tās 23. pants reglamentē tādas situācijas kā pamatlietā, kurās šāds pieteikums ir iesniegts šajā dalībvalstī.
- 27 No minētas regulas 23. panta 1. punkta izriet, ka šādās situācijās atpakaļuzņemšanas procedūru var piemērot tikai šīs regulas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minēto personu pārsūtīšanai.
- 28 Šīs trīs pēdējās minētās tiesību normas attiecīgi ir piemērojamas pieteikuma iesniedzējam, kura pieteikums tiek izskatīts, trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kurš atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā, un trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam, kura pieteikums ir noraidīts.

- 29 Tā kā apstākli, ka trešās valsts valstspiederīgajam alternatīvās aizsardzības statusu ir piešķirusi dalībvalsts, kas nav dalībvalsts, kurā tiek noteikta atbildīgā dalībvalsts, nevar analizēt tā, it kā šī trešās valsts valstspiederīgā pieteikums tiktu izskatīts vai būtu atsaukts citā dalībvalstī, ir jānosaka, vai šo personu var uzskatīt par trešās valsts valstspiederīgo, kura pieteikums citā dalībvalstī ir noraidīts.
- 30 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Regulas Nr. 604/2013 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā nav precizēts, vai tajā minētais noraidītais “pieteikums” ir starptautiskās aizsardzības pieteikums vai patvēruma pieteikums *stricto sensu*.
- 31 Ja šī tiesību norma būtu jāinterpretē kā tāda, kurā ir norāde uz patvēruma pieteikuma noraidīšanu, tad to, iespējams, varētu piemērot trešās valsts valstspiederīgajam, kuram ir piešķirts alternatīvās aizsardzības statuss, jo saskaņā ar Direktīvas 2013/32 10. panta 2. punktu šis statuss ir jāpiešķir tikai pēc tam, kad ir noteikts, ka pieteikuma iesniedzējs neizpilda nosacījumus, lai saņemtu bēgļa statusu.
- 32 Tomēr šo Regulas Nr. 604/2013 18. panta 1. punkta d) apakšpunkta interpretāciju nevar atbalstīt.
- 33 Proti, ja tiktu pieņemta minētā interpretācija, tas nozīmētu, ka Savienības likumdevējs šajā tiesību normā jēdzienu “pieteikums” lieto vairākās atšķirīgās nozīmēs, jo šajā tiesību normā minētā atsauce uz to, ka attiecīgā persona “ir sagatavoj[usi] pieteikumu citā dalībvalstī”, noteikti norāda uz starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniegšanu, ņemot vērā it īpaši šīs regulas 1. pantu un 20. panta 1. punktu.
- 34 Turklāt no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesību aktā, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Koushkaki*, C-84/12, EU:C:2013:862, 34. punkts).
- 35 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Regulas Nr. 604/2013 2. panta c) punktā jēdziens “pieteikuma iesniedzējs” ir definēts kā “trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas sagatavojis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums”.
- 36 Tāpat, lai arī šajā regulā jēdziens “pieteikums” tieši nav definēts, tās 2. panta b) punktā ir sniegta jēdziena “starptautiskās aizsardzības pieteikums” definīcija. Turklāt atšķirībā no Padomes 2003. gada 18. februāra Regulas (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.), minētās regulas tiesību normās vispārēji un vienādā mērā ir lietoti jēdzieni “pieteikums” un “starptautiskās aizsardzības pieteikums”, nekad neatsaucoties uz “patvēruma pieteikumu”.
- 37 Turklāt, lai noteiktu Regulas Nr. 604/2013 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā minētajai personai piemērojamo režīmu, ja tā nav iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, šīs regulas 24. panta 2. un 4. punktā ir tieša atsauce uz to, vai lēmumam, ar kuru ir noraidīts šīs personas iesniegtais “starptautiskās aizsardzības pieteikums”, ir vai nav galīgais raksturs.
- 38 Turklāt Direktīvas Nr. 2013/32 33. pantā skaidri ir nošķirti gadījumi, kuros starptautiskās aizsardzības pieteikums netiek izskatīts, piemērojot Regulu Nr. 604/2013, no gadījumiem, kuros šādu pieteikumu var noraidīt kā nepieņemamu, jo “cita dalībvalsts ir piešķirusi starptautisko aizsardzību”.
- 39 Tātad Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka tāda trešās valsts valstspiederīgā kā pamatlietā aplūkots valstspiederīgais iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu noraida, pieņemot lēmumu par nepieņemamību, piemērojot šīs direktīvas 33. pantu, nevis lēmumu par pārsūtīšanu un [pieteikuma] neizskatīšanu saskaņā ar šīs regulas 26. pantu, un tas izraisa konkrētas sekas, it īpaši saistībā ar tiesību aizsardzības līdzekļiem, ko var izmantot, lai pārsūdzētu noraidīto lēmumu.

- 40 Šis secinājums nerada šķēršļus, lai īstenotu minētās regulas preambulas 5. apsvērumā minētos mērķus, kas, pirmkārt, ir nodrošināt efektīvu pieeju starptautiskās aizsardzības piešķiršanas procedūrām un, otrkārt, nekavēt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātru izskatīšanu, jo tādām trešās valsts valstspiederīgajam kā pamatlietā starptautiskā aizsardzība jau ir piešķirta.
- 41 Tādējādi no Regulas Nr. 604/2013 23. panta 1. punkta, aplūkojot to kopsakarā ar tās 18. panta 1. punkta d) apakšpunktu, izriet, ka dalībvalsts saskaņā ar šajā regulā definētajām procedūrām nevar iedarbīgi pieprasīt citai dalībvalstij uzņemt atpakaļ tādu trešās valsts valstspiederīgo kā pamatlietā, kas ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu šajā pirmajā dalībvalstī pēc tam, kad otrā minētā dalībvalsts viņam bija piešķirusi alternatīvās aizsardzības statusu.
- 42 Tādējādi uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 604/2013 tiesību normas un principi, kas tieši vai netieši reglamentē atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas termiņus, nav piemērojami tādā situācijā kā pamatlietā, kurā trešās valsts valstspiederīgais ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu vienā dalībvalstī pēc tam, kad cita dalībvalsts viņam bija piešķirusi alternatīvās aizsardzības statusu.

Par otro līdz devīto jautājumu

- 43 Ņemot vērā atbildi uz pirmo jautājumu, uz 2.–9. jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 44 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, tiesību normas un principi, kas tieši vai netieši reglamentē atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas termiņus, nav piemērojami tādā situācijā kā pamatlietā, kurā trešās valsts valstspiederīgais ir iesniedzis starptautiskās aizsardzības pieteikumu vienā dalībvalstī pēc tam, kad cita dalībvalsts viņam bija piešķirusi alternatīvās aizsardzības statusu.

[Paraksti]